Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 87

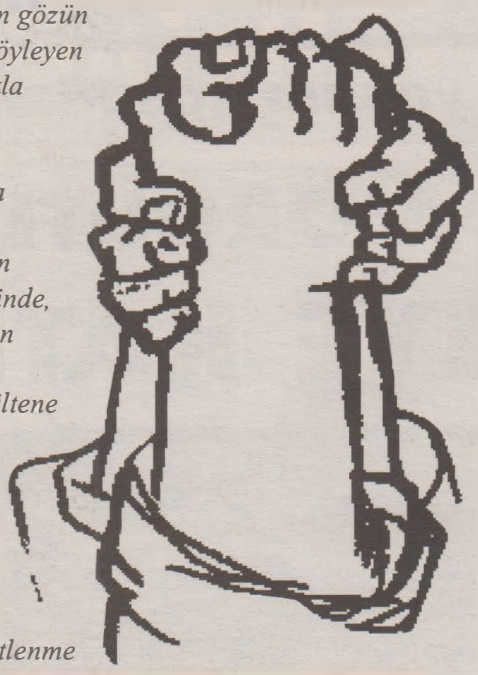
Esenyurt İşçi Bülteni
Kasım 2003 Fiyatı 200.000 TL

İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için

SENDİKALARDA ÖRGÜTLEN!
MÜCADELEYE KATIL!

Esenyurt İşçi Bülteni'nden...

** Bülten senin gözün kulağındır, söz söyleyen dilindir. Okumakla yetinmemeli, fabrikandaki arkadaşlarına da okutmalısın.*

** Bülten senin kürsündür. İşyerinde, semtinde yaşanan sorunları, kendi düşüncelerini bültene yazmalısın.*

** Bülten senin yardımcındır. İşyerinde karşılaştığın sorunlarla, örgütlenme çalışmalarıyla ya da başka hukuksal sorunlarla ilgili olarak danışabilir, fikir alabilirsin.*

** Bülten senin örgütlenme aracındır. Bülteni işyerinde ve çevrende dağıtarak seninle aynı düşüncede insanlarla temas kurabilirsin. Daha kolay örgütlenme çalışması yürütebilirsin.*

** Bülten işçi sınıfının mücadelesinde bir mevzidir. Onu beslemek, geliştirmek ve daha çok insana ulaştırmak işçi sınıfının mücadelesine katkıdır. Bültene sahip çıkmak, işçi sınıfının mücadelesine sahip çıkmaktır.*

Bülten bürosu:
Eksen Yayıncılık Esenyurt Bürosu
Saadetdere Mah. Fırın Sokak.
No:37/25 (Depo Durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Fabrikalardan direnişlerden...

Patronlar saldırıyor, işçiler direniyor!

*Tam Plastik'te kötü çalışma koşulları ve kömür paralarının verilmemesi nedeniyle iş bırakma eylemi yapıldı. Yaklaşık 500 kişinin çalıştığı işyerinde patron eylem nedeniyle işten attığı işçileri geri aldı. Fakat kömür parasını zor durumda olması nedeniyle vermeyeceğini açıkladı. Örgütsüz olan işçiler patronun bu keyfi tutumu karşısında bir şey yapamadı ancak işçiler bu eylem sayesinde kendi güçlerini gördüklerini, asıl mücadelenin bundan sonra başlayacağını söylüyorlar.

*Bayrampaşa'da kurulu olan Karyer fabrikasında işçiler Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atıldılar. Fabrikanın önünde eyleme geçen Karyer işçileri sendika için mücadele etmekte kararlılar.

*Halkalı'da kurulu Fanset fabrikası işçileri Lastik İş Sendikası'na üye oldukları için işten atıldı. 44 işçinin atıldığı Fanset'te işçilerin bir kısmı da ücretsiz izne çıkarıldı. İşçiler işe geri dönmek ve sendikal örgütlülüklerinin kabul edilmesi talebiyle fabrika önünde direnişteler. İçerde çalışan işçiler iş yavaşlatarak direnişte olan işçilere destek veriyor.

*Bakırköy Sümerbank işçilerinin fabrikalarının özelleştirilmesine karşı başlattıkları eylemler kazanımla sonuçlandı. Fabrikanın özelleştirilmesi için açılan ihale iptal edildi.

*PTT Bahçelievler posta dağıtım merkezinde çalışan taşeron işçiler çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücretlerinin yükseltilmesi ve zamanında ödenmesi ve takım sözleşmelerinin yapılması için eyleme geçtiler. Direnişlerine halen devam eden işçiler işveren ve polisin yoğun baskısıyla karşı karşıya.

*Kıraç'ta bulunan Azim Çorap fabrikasında patron 4 aydır verilmeyen zamlarını isteyen 100 işçiyi işten attı. 600'ün üzerinde işçinin çalıştığı Azim Çorap'ta işçiler toplu olarak patronla görüşmüş ve zam istemişti. Patron bu talebe kapıyı göstererek cevap vermişti. Bunun üzerine de 100 işçi iş bırakmıştı.

*Çerkezköy'deki Boltaş Tekstil fabrikasında işçiler DİSK/TEKSTİL'e üye oldukları için patron 30 işçiyi işten attı.

*Çerkezköy'de kurulu Vira Colarda fabrikası işçileri Lastik-İş'e üye oldular. Patron işçilerin sendikadan istifası için her türlü baskıyı yapıyor.

*Tuzla'da kurulu olan Tan Kauçuk işçileri ağır çalışma koşullarına ve uzun çalışma saatlerine karşı Petrol İş'te sendikalaştıkları için işten atıldılar. İşten atılan işçiler direnişlerini sürdürüyorlar.

Öncü işçiler görev başına!

Arkadaşlar! Sermayenin saldırılarının giderek yoğunlaştığı, bunun sonucunda çalışma ve yaşam koşullarımızın gün geçtikçe kötüleştiği, işsizliğin, açlık ve sefaletin büyüdüğü bir dönemden geçiyoruz.

Emperyalist işgal ve sömürü politikaları bütün dünyada işçi ve emekçileri, halkları yeni yıkımlarla, yeni acılarla yüzyüze bırakıyor. Türkiye'de ise işbaşındaki AKP hükümeti, emperyalizme uşaklığı, işçi ve emekçilere düşmanlığı kendine iş edinmiş durumda. İMF-TÜSİAD dayatması sömürü ve yıkım politikalarını büyük bir kararlılıkla hayata geçiriyor. Hükümetin uygulamaya çalıştığı sömürü ve yıkım politikalarının neler olduğunu uzun uzun anlatmaya gerek yok; çünkü hepimiz bunları yaşayarak görüyoruz, biliyoruz.

Bütün bu saldırılara karşı işçi ve emekçiler cephesinden kayda değer bir mücadele örgütlenemedi. Ne yazık ki gerçek bu. Kölece koşullarda çalışmaya mahkum edildik, işten atıldık, aç bırakıldık fakat bütün bunlara karşı neredeyse hiçbir şey yapamadık. Milyonlarca işçi ve emekçinin sahip olduğu muazzam gücü, sermayenin sömürü ve savaş politikalarına karşı seferber edemedik. Tüm öfkemize ve tepkimize rağmen, elimiz kolumuz bağlı bir şekilde olanları seyretmekle yetindik. Meydanı tümüyle sermayeye, emperyalizme uşaklığı iş edinenlere bıraktık.

Arkadaşlar! Meydanı sermayeye bırakmış olmamızın değişik nedenleri var. Fakat bunlardan belki de en önemlisi, işçi sınıfın mücadele örgütleri olması gereken sendikaların son yıllarda içinde bulundukları durumdur. Belki eskiden de böyleydi, ama şu son 4-5 yıllık dönemde sendikalarımız sınıfın mücadele örgütleri olma özelliğini önemli ölçüde yitirdiler. Konfederasyon yönetimleri birçok konuda sermaye ve hükümetle açık işbirliğine girmekten dahi çekinmemiş, işçi sınıfına ihanet etmiştir. Sendikaların ve şubelerin bir kısmı için de aynı şey geçerlidir. Bunlar bütünüyle sınıftan kopmuş, patronların elinde oyuncağa dönüşmüştür. Sınıftan yana olduğunu iddia eden, sınıfın çıkarlarını savunduğunu söyleyenlerin bir çoğu ise sınıfın mücadelesine önderlik eden kurumlar olmaktan çıkmış "avukatlık bürosuna, toplu sözleşme makinesi"ne dönüşmüştür. Aynı şey, belki daha farklı ölçülerde, Birleşik Metal için de geçerlidir. Birleşik Metal de sermayenin saldırılarına karşı üzerine düşen sorumlulukları gerektiğince yerine getirebilmiş değildir. Tarihsel önemde bir saldırı olan kölelik yasasına ya da bugün yaşanan diğer hak gasplarına karşı tek yapılan şey, onunla bununla görüşmek, mahkemelerin kapısını aşındırmaktır. Sendikalaştığı için işten atılan işçiler için sendikanın tek yaptığı İş Güvencesi Yasası'na dayanarak mahkemelerde dava açmaktır. İşçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanmaktan kaçınan, onun yerine uzlaşmacılığı ve diplomasiyi esas alan bir sendikacılık pratiği sergilenmektedir.

Arkadaşlar! Derdimiz suçlu aramak değil. Zira bu saydıklarımız sadece Birleşik Metal'de yaşanan şeyler değil. Söz konusu olan durum, sınıf hareketinin genel bir sorunu. Ve bu durumun asıl sorumlusu, en az sendikacılar kadar bizleriz.

Metalde ya da başka sektörlerde çalışan işçiler sendikaların bugünkü duruma gelmesinde en az sendikacılar kadar pay sahibidirler. Tabandaki işçinin örgütlülüğü sendikaya üye olmaktan ibaret gördüğü, sınıfının ve ülkenin sorunlarına sahip çıkmaktan ve elini taşın altına sokmaktan kaçındığı koşullarda başka ne beklenebilirdi ki? Tabandaki öncü işçilerin sahip çıkmadığı, içinde çalışmadığı, denetlemediği sendikaların başka türlü olması mümkün mü?

O yüzden iğneyi kendimize, çuvaldızı sendika yönetimlerine batıracağız. Elbette ki sendika yönetimlerindeki uzlaşmacı, bürokratik anlayışlara karşı en sert biçimde mücadele etmeliyiz. Hatta şimdiden şube ve sendika yönetimlerine talip olmalı, sendikalara bağımsız sınıf çizgisini hakim kılmak için çaba sarfetmeliyiz. Ama eğer asıl derdimiz sınıf mücadelesini güçlendirmekse dönüp kendi sorumluluklarımıza da sahip çıkmalıyız. En başta kendimize ve arkadaşlarınıza güvenmeliyiz. Bunlardan bir şey çıkmaz, bunlar adam olmaz bakışını yıkmalıyız. İş yerlerimizde sendikadan ve patrondan bağımsız güçlü taban örgütlenmeleri oluşturmalı, arkadaşlarımızı

sınıf bilinciyle donatmak için zaman ve emek harcamalıyız. Onları sınıfın ve ülkenin sorunlarına duyarlı bilinçli işçiler haline getirmeliyiz. Bunu yapabildiğimiz ölçüde sendikalarımızdaki bürokratik uzlaşmacı yönetimlerden hesap sorabilir, yola gelmediklerinde de onları sendikalarımızdan kovabiliriz.

Bugünkü koşullarda sermayenin saldırılarını püskürtmenin tek yolu devrimci bir sınıf hareketi inşa etmektir. Devrimci bir sınıf hareketi ise işyerlerinde bilinçlenme ve örgütlenme çalışmalarını büyük bir azimle yürütmekle, saldırılara ve hak gasplarına karşı eylemli bir mücadele tarzını hayata geçirmekle yaratılacaktır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) politikalarını benimseyen metal işçileri olarak tüm sınıf kardeşlerimize çağrımızdır. Gelin sendikalı, sendikasız tüm fabrikalarda örgütlenme ve bilinçlenme seferberliğine girelim! Gelin sermayenin sömürü ve işgal politikalarına karşı bağımsız devrimci sınıf hareketini birlikte yaratalım! Gelin sermayeye milyonların gerçek gücünü gösterelim, saldırıları militan bir mücadeleyle göğüsleyelim! Gelin yarınlarımızı kendi ellerimize alalım!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

BDSP'li metal işçileri

Genel kurul mu, cenaze töreni mi?

Sendikalar şu sıralarda genel kurullarla meşgul. İstanbul'un Avrupa yakasında ve bu arada bizim bölgemizde de bazı işyerlerinde örgütlü olan Birleşik Metal Sendikası 2 No'lu Şube'nin Genel Kurulu 9 Kasım'da yapıldı.

Genel Kurul'da işçi sınıfının sorunları, sendikaların içinde bulunduğu durum ya da çözüm önerileri tartışılmadı bile. Usulen yapılan konuşmaların ardından seçimlere geçildi ve 5 saat içinde Genel Kurul tamamlandı.

Saldırıların yoğunlaştığı, işçi sınıfının çok önemli sorunlarla boğuştuğu bir dönemde bir sendika genel kurulunun bu kadar formaliteden ibaret, bu kadar ruhsuz geçmesi düşündürücüdür. Adeta bir cenaze töreni yapılmıştır. Ama bunun nedeni de bellidir. O genel kurul salonuna ancak mücadele eden, sendikasına sahip çıkan bilinçli metal işçileri coşkulu bir hava verebilirdi. Ancak bilinçli işçiler genel kurulu asıl amacına uygun bir şekilde kullanabilir, orada sınıfın sorunlarını tartışabilirdi. Genel Kurul'da formalitelerin dışına çıkan bir-iki konuşmanın da halen direnişte olan işyerlerinden gelmesi bunu göstermektedir.

İşçiler sendikalarına sahip çıktığında, sendikalarda örgütlenen devrimci, mücadeleci işçilerin sayısı arttığında genel kurulların havası da değişecektir.

Teknik Emprime sendikalaşma yolunda

Kölelik yasasının yürürlüğe girmesiyle birlikte örgütsüz işyerlerinde hak gasپları artmaya başladı.

Örgütsüz işyerlerindeki kötü çalışma koşullarına, sefalet ücretlerine ve kölelik yasasının dayatılmasına karşı işçilerde birleşme ve mücadele etme eğilimi giderek güçleniyor. Buna paralel olarak sendikalaşma çabaları da artıyor. Bunun son örneği Teknik Emprime işçileri oldu.

Kıraç'ta bulunan Teknik Emprime 3 ayrı şirkete bölünmüş bir işletme. Yaklaşık 500 kişi çalışıyor. İşçiler kötü çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı sendikalaşma çalışması başlattılar. Bu çalışmadan haberdar olan patron ilk anda 17 işçiyi işten attı. Bu saldırıya işçilerin yanıtı örgütlenme çalışmalarını hızlandırmak oldu. Kısa sürede işyerinde çoğunluğu sağladılar ve 14 Ekim'de Çalışma Bakanlığı'na yetki başvurusu yapıldı. Patron bu kez 5 öncü işçiyi daha işten attı.

İşçiler patronun bu tavrına üretimi yavaşlatma, vardiya değişimlerinde alkışlı protesto gibi eylemlerle yanıt verdiler. Fakat bu esnada yeterince örgütlü davranılamadığı ve gerektiği ölçüde güçlü eylemler geliştirilemediği için atılan işçileri geri aldırmak mümkün olmadı. Sınıf hareketindeki genel durgunluk, bunun sonucunda çevre fabrikalardan destek görememeleri ve yalnız kalmaları Teknik Emprime işçisinin amaçlarına ulaşmasını engelleyen öteki faktörlerdi.

İşçiler şu anda bakanlıktan sendikanın yetki belgesinin gelmesini bekliyorlar. Ama patron boş durmuyor. İşyerindeki çoğunluğu bozmak için bölümler ve şirketler arasında işçi aktarması yapıyor, değişik şekillerde baskı uyguluyor.

Teknik Emprime işçisi de geçen zamanı iyi değerlendirmeli. Sendikasızlaştırmaya dönük saldırıları boşa çıkartmak için aralarındaki birliği güçlendirmeli, gerektiğinde üretimden gelen güçlerini kullanmak için iç örgütlülüklerini pekiştirmeli ve uzun soluklu bir mücadele programı oluşturmalılar.

Bugün en ufak bir hakkın kazanılması bile ancak militan bir eylemlilik sayesinde mümkün olabiliyor. Teknik Emprime işçileri de elbette bu bilinçle hareket ediyorlar. Ama şu andaki durum, yapılanların yeterli olmadığını gösteriyor. Teknik Emprime işçileri bir taraftan diğer fabrikalardaki sınıf kardeşlerinin desteğini almak için yoğun bir çabaya girmeli, öte taraftan da sendikal örgütlenme çabalarının bölgedeki bütün fabrikalara yayılması için ön ayak olmalılar. Kuşkusuz bu sadece Teknik Emprime işçisinin değil, aynı zamanda bölgedeki diğer fabrikalarda çalışan bilinçli işçilerin de görevidir. Sermayenin saldırılarını tek tek fabrikalar üzerinden göğüslemek bugün oldukça zordur, çoğu durumda ağır bedellere mal olmaktadır. O nedenle bölgedeki bütün fabrikalardan işçilerin güçlerini birleştirmek, değişik fabrikalardan işçiler arasında amaç ve eylem birliği sağlamak saldırılara karşı direnebilmek için çok önemlidir.

Sermaye asgari ücret komedisine başladı...

Hak verilmez alınır! Haklar mücadele ile kazanılır!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 2004 yılında uygulanacak asgari ücreti belirlemek üzere toplantılara başladı. 2004 yılı için belirlenecek asgari ücretin tutarı milyonlarca işçi için çok önemli. Zira gelecek yıl işçilerin alacağı ücretlerin düzeyi, yılbaşında alacağımız zamlar üç aşağı beş yukarı asgari ücrete bağlı olacak.

Asgari ücretle geçinmek mümkün değil!

Ücretlerin giderek düştüğü, işçi ve emekçiler için yaşam koşullarının her gün biraz daha kötüye gittiği bir dönemdeyiz. Geçen yıl belirlenen asgari ücret net 226 milyon lira. Günde 10-12 saat çalışan bir işçinin eline fazla mesailerle birlikte en fazla 300 milyon kadar bir ücret geçiyor. Ama bu ülkede açlık sınırı 500 milyon, yoksulluk sınırı ise 1,5 milyara yakın. Yani asgari ücret alan işçiler aç ya da yoksul bile sayılamayacak kadar kötü ekonomik koşullar altında, yokluk ve sefalet içinde yaşamaya çalışıyorlar.

İMF hükümete en fazla yüzde 10-15 oranında zam yapabilirsin diyor. Bugünlerde konuşmalarında asgari ücrete de değinen Başbakan Recep Tayyip'in "asgari ücret insanca yaşam sağlayacak miktarda olmalı" demesine kimse aldanmasın. Bu emekçi düşmanının yaptığı bir kez daha bizleri aldatmak, boş hayallere kapılmamızı sağlamaktır. Hükümet, İMF'nin dayattığı rakamın belki 3-5 puan üzerine çıkabilir ama insanca yaşamaya yetecek bir asgari ücretin altına asla imza atamaz. Hükümetin yapacağı yüzde 20-25 lik bir zam insanca yaşamak için yeterli olamaz. Kaldı ki işçi ve emekçilerin sempatisini kazanmak için daha büyük bir zam yapsa bile kaşıkla verdiğini kepçeyle almaya kalkar. Tüketim maddelerine yapılan zamlarla, yeni vergilerle verdiğinden daha fazlasını cebimizden çalar.

O nedenle hükümet bizim için boş bir hayal kapısıdır. Eğer ücretlerimizi yükseltmek, çalışmamız karşılığında insanca yaşamaya yetecek bir ücret almak istiyorsak yapmamız gereken sermayeye karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmektir.

İnsanca yaşamak için mücadele etmek gerekiyor!

Bunun için de hükümetin yeni asgari ücreti açıklamasını beklemeden işyerlerimizde harekete geçelim. Arkadaşlarımızla biraraya gelip örgütlenelim. Ücretlerimize ne

El değiştiren silah; asgari ücret

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun göstermelik bir komisyon olduğunu, asıl kararın patronlar tarafından alındığını bütün herkes biliyor. Gene öyle olacak; komisyon durmadan toplantılar yapacak. İşverenlerle sendikacılar anlaşamayacak ve sonunda patronların vermeye razı olduğu bir rakam asgari ücret olarak açıklanacak.

Bugün patronların bizi sefalete mahkum etmek için kullandığı asgari ücret geçmişte sınıfın mücadeleyle elde ettiği bir kazanımdı. İşçi sınıfı, düşük ücretlere karşı büyük mücadeleler vermiş ve sonunda ücretlerin belli bir düzeyin altına düşmemesi gerektiğini sermayeye kabul ettirmişti. Bir patron, aç kalmamak için en düşük ücretle çalışmaya razı olan bir işçiye bile belli bir miktarın altında ücret veremeyecekti. Bir anlamda işçinin kendisinin ve ailesinin geçimini sağlayacak kadar kazanç temin etmesi güvence altına alınmıştı.

Fakat haklarımız için sermayenin yasalarının hiçbir zaman bir güvence oluşturmadığı, asıl güvencenin sınıfın örgütlü gücü olduğu asgari ücret konusunda da görüldü. Bugün asgari ücret silahının namlusu sermayeye değil bize çevrilmiş durumda. Çünkü bütün dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfının örgütlü gücü geçmişe göre çok zayıfladı. Sınıfın örgütlü olduğu devrimci partiler ve sendikalar eski durumlarını koruyamadı. İşçi sınıfının örgütlü mücadelesi zayıfladıkça sermaye geçmişte elde ettiğimiz kazanımları geri almaya başladı. Asgari ücret de bu çerçevede sermayenin bizi sefalete mahkum etmek için kullandığı, ücretleri düşük tutmak için faydalandığı bir araç haline geldi.

kadar zam istediğimizi belirleyip seçtiğimiz temsilciler aracılığıyla bunu işverene bildirelim. Patronu hükümetin belirlediği asgari ücreti değil bizim isteklerimizi dikkate alması için zorlayalım. Bizi muhatap almadığı ya da isteklerimizi yerine getirmediği takdirde tepkimizi protestolarla, eylemlerle ortaya koyalım. Gerekirse üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan çekinmeyelim. Örgütlü ve disiplinli bir şekilde iş yavaşlatmanın, işi tümüyle durdurmanın patronlara karşı en önemli silahlarımız olduğunu unutmayalım.

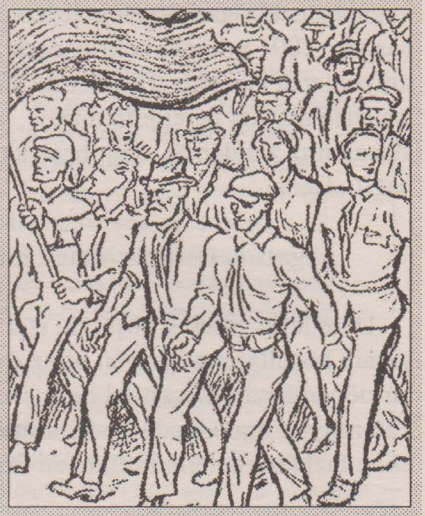
"İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!" talebi etrafında güçlü bir mücadele örmeyi başarmamız gerekiyor. Emeğimize ve alınterimize ancak bu şekilde sahip çıkabilir, kölelik zincirinin bir halkasını ancak böyle kırabiliriz.

İşçi sınıfının örgütlülüğü sırf kendi fabrikasıyla sınırlı değildir. Düşük ücretler gibi bütün işçilerin ortak sorunu olan konularda sermayeyle mücadele edebilmek için başka fabrikalardan işçilerle ortak örgütlenmek, güçleri birleştirmek gerekir. Sendikalar, değişik fabrikalardan işçileri biraraya getiren ve işçilerin çıkarlarını savunan örgütlenmelerdir. Daha etkili bir mücadele yürütebilmek için sendikalarda örgütlenelim.

Sanayi sitesi işçileri ile çalışma koşulları ve savaş üzerine konuştuk...

"Birlik olup savaşa karşı çıkalım!"

- Çalışma koşullarınız nasıl? İşyerinde yaşadığınız sorunlar neler?

Birlik sanayi işçisi: İşyerinde 6 kişiyiz. Günde 11 saat çalışıyoruz. Mutfak eşyası üretiyoruz. En temel sorunumuz servis ve sigortamızın olmamasıdır. Yaptığımız işin karşılığını aldığımızı düşünmüyorum.

Bakırcılar'dan bir metal işçisi: 33 kişi günde 11 saat çalışıyoruz, konveyör üretiyoruz. En önemli sorunumuz ücretlerin geciktirilmesi ve zorunlu olarak yoğun mesaiye bırakılmamız. Tabii harcadığımız emeğin karşılığını da alamıyoruz. Fazla mesaiye karşı geçtiğimiz gün çoğumuz mesaiye kalmayarak tepki gösterdik. Bunun üzerine patron toplantı yaptı ve mesailere sınırlama getirildi.

Bakırcılar'dan bir tekstil işçisi: İç çamaşırı, çorap, penye üretiyoruz. Emeğimin karşılığını aldığımı düşünmüyorum. Bize gerçekten emeğimizin karşılığı verilse patron bir şey kazanamaz ve fabrikayı kapatırdı. Geçtiğimiz günlerde ücretlerimizin verilmemesi üzerine 9 kişi işi bıraktık. Daha sonra gelip bizimle görüştüler anlaştık ve tekrar iş başı yaptık.

İnşaat işçisi: İşimiz zor. Hakkımızı alamıyoruz. İş ağır, sigorta, servis vb. hiçbir sosyal hakkımız yok.

- Kürt ulusuna mensup biri olarak yıllarca savaşın yaşandığı bir bölgeden geliyorsun. ABD Irak'a özgürlük getireceğini söylüyor. Sence ABD Irak halkına ve Kürtler'e özgürlük getirebilir mi?

Tekstil işçisi: Kesinlikle getirmez.

Metal işçisi: Hayır getiremez. ABD'nin Kürt sorununu çözebileceğini düşünmüyorum.

- Bülteni okuyan işçilere bir mesajınız var mı?

İşçiler: Bütün işçiler birlik olup bu savaşa karşı çıkmalı.

Şimdi örgütlenme zamanı!

İşçi sınıfı ancak örgütlü olduğu zaman sermayeye kafa tutabilir. Örgütlü olduğu takdirde sadece ekonomik ve sosyal haklarını değil sermayenin elinden tüm üretim araçlarını ve siyasal iktidarı da alabilir. Ekim Devrimi'yle Rus işçi sınıfı bunu yapmıştır. Gene yakın zamana kadar iyi kötü kullandığımız pek çok hak da geçmişte işçi sınıfının örgütlü militan mücadelesi sayesinde kazanılmıştır. Örgüt işçi sınıfının herşeyidir. Örgütsüz işçinin ise köle demek olduğunu hepimiz kendi yaşamımızdan biliyoruz.

Bunu sermaye sınıfı da biliyor. Ve bizleri örgütsüzleştirmek için elinden geleni ardına koymuyor. Bir taraftan varolan sınıf örgütlerini ve sendikaları zayıflatmak, ortadan kaldırmak için uğraşıyor. Bir taraftan da işçilerin yeni örgütler kurmasını, güçlerini birleştirmesini engellemeye çalışıyor. Sendika ya da örgüt lafını duyan patronların nasıl şeytan görmüş gibi saldırıya geçtiğini pek çok işçi arkadaşımız somut olarak görmüş, yaşamıştır.

Ülkemizde son yıllarda işçi sınıfı örgütleri iyiden iyiye güçsüzleşip etkisizleşti. Örgütleri zayıflayınca işçi sınıfı sermayenin saldırıları karşısında çıkarlarını savunamaz, haklarını koruyamaz duruma düştü. Bunun pek çok nedeni var. En önemlisi sermayenin sistemli örgütsüzleştirme saldırısı. Sermaye çıkardığı yasalarla, uygulamaya soktuğu politikalarla sendikaları zayıflattı. Bununla da yetinmedi. Sendikaların tepesindeki yöneticilerin pek çoğunu kendi saflarına çekti. Özellikle konfederasyon yöneticileri işçi sınıfına ihanet içine girdiler, sınıfın değil sermayenin çıkarlarını savunmaya başladılar. Son yıllarda bunun sayısız örnekleri var. Fakat biz işçiler de örgütlenmek, sendikalarımıza sahip çıkmak konusunda üzerimize düşeni yapamadık. Kimi zaman ne yapacağımızı bilemedik, kimi zaman zorluklar nedeniyle sorumluluklarımızı yerine getirmekten kaçındık.

Geri durmanın, sorumluluklardan kaçmanın hiçbir şeyi çözmediği gün geçtikçe daha iyi anlaşıldı. Biz örgütlü mücadeleden kaçındıkça sermaye daha çok saldırdı. Ücretlerimizi ve diğer haklarımızı budadıkça budadı. Bizleri Ortaçağ kölelerine çeviren yasaları meclisten geçirdi. Özelleştirmelerle, esnek üretim uygulamalarıyla durmadan üzerimize geldi. Bir de baktık ki artık geri çekilecek yer yok; sırtımız duvarda.

Bu nedenle son aylarda işçiler arasında örgütlü mücadeleden başka çare kalmadığı fikri giderek yayılmaya başladı. İrili ufaklı birçok işletmede sendikal örgütlenmeye girişildi. Patronlar sendikalaşma çabalarına işten atmalarla yanıt verdiler. Fakat buna rağmen işçiler sendikalarda örgütlenmekten vazgeçmediler. Bir biçimde direnişe geçtiler. Şu anda ülkenin değişik yerlerinde ve bölgemizde birçok işyerinde sendikalaşma faaliyetleri sürüyor ve sendikalaşma hakkını savunmak için direnişler gerçekleştiriliyor.

Örgütlenme çabalarını bütün işyerlerine yayalım!

Sendikal örgütlenme çabaları her bölgeye, her fabrikaya yayılmalıdır. "Nasıl olsa bizi satarlar" diye sendikacılara tepki duymak bir mazeret değildir. Sendikalar işçi sınıfının tarihsel deneyiminin ürünü olan mücadele örgütleridir. Ve tepesindeki yöneticiler bugün sınıfa layık sendikacılar değilse bunun en önemli nedenlerinden biri işçilerin sendikaları sahipsiz bırakmasıdır. Dinamik, mücadeleci işçiler sendikalarda örgütlendikçe tepedeki pas tutmuş yöneticilerin saltanatları da sarsılmaya başlayacaktır.

Aynı şekilde örgütlenme çalışmasını nasıl yürüteceğini bilmemek de bir mazeret sayılmaz. Sendikalar işçi sınıfının mücadelesinin öz ürünüdür. Kimse tarafından icat edilmemiştir. Bizzat sermayeye karşı mücadele eden işçi sınıfının ihtiyaçlarından doğmuş ve süreç içinde gelişmiştir. Mücadeleye

atılmadan nasıl mücadele edileceği, nasıl örgütlenileceği öğrenilemez. Bir kez ileri atıldıktan sonra bilgi ve deneyim hızla kazanılır. Kaldı ki işçi sınıfı içerisinde örgütlenme deneyimi yaşamış, direnişler görmüş pek çok işçi vardır. Gene okuyarak, araştırarak sendikal örgütlenme çalışmasının nasıl yürütüleceğiyle ilgili bilgiler elde edilebilir.

İşçi sınıfı gerek sendikalarda gerek daha değişik araçlar kullanarak ve önemlisi de sınıf partisinde örgütlendikçe sermayeye karşı mücadele gücü katlanarak artacaktır. Sefalet ücretlerine de, sömürü ve zorbalığa da, ülkemizin Amerika'nın çiftliği haline getirilmesine de ancak bu güçle karşı durabiliriz. O halde zaman yitirmeden fabrikalarımızda işe koyulalım. Yürütülen örgütlenme çabalarına omuz verelim! Çalışma yürütülmeyen yerlerde başlatalım!

Unutmayalım ki sermayeyi ancak işçilerin birliği yenebilir. Unutmayalım ki örgütsüz işçiler köledir.

Örgütsüz işçi köledir!

İşçiyiz. Sabahın köründen gece yarılarına kadar en kötü koşullarda çalışıyoruz. Tek istediğimiz onurumuzla, namusumuzla çalışmak, alnımızın teriyle geçinmek. Kimselere muhtaç olmadan yaşamak.

Bu uğurda çoğu zaman en kötü koşullara katlanmak zorunda kalıyoruz. Bazen havasız, bazen soğuk bazen de tozlu ortamlarda tezgah, makine başına oturuyoruz. Patron, müdür ya da şefler iş yetişmedi ya da kötü çıktı diye, mesaiye kalmadık diye bizleri azarlıyor, işten atmakla tehdit ediyor. Servis, kötü yemekler, insanı canından bezdiren fazla mesailer hemen hepimizin ortak sorunu.

Peki, günde 10-12 saat en kötü koşullarda köle gibi çalışmamızın, üstüne üstlük bize reva görülen baskı ve kötü muameleye katlanmamızın karşılığında elimize ne geçiyor? Karnımız doyuyor mu, evimize ekmek götürebiliyor muyuz? Çocuğumuz hastalandığında tedavi ettirebiliyor muyuz, onun okul masraflarını karşılayabiliyor muyuz?Ailemizi, çoluk çocuğumuzu kimseye muhtaç etmeden yaşatabiliyor muyuz? İnsan olduğumuzu hissedebiliyor muyuz?

Ne yazık ki hayır! Bugün, çok iyi ücret aldığını söyleyen arkadaşlarımızın bile maaşı 500-600 milyon lirayı geçmez. Pek çoğumuz ise 250-300 milyon gibi bir ücret alıyoruz. Fazla mesailerle birlikte gene de elimize geçen 400 milyonu ancak bulur. Gene pek çoğumuz sigortasız çalışıyoruz. Yani hastalandığımızda ya da başımıza bir kaza geldiğinde doktor ve ilaç parasını cebimizden karşılamak zorundayız.

Aldığımız düşük ücretlerden, sigortasız çalışmaktan ve daha pek çok şeyden hepimiz şikayetçiyiz. Yaşamımızı kolaylaştıracak ekonomik ve sosyal haklara sahip olmak istiyoruz. Ama böyle düşünsek de bunu patronlara söyleyemiyoruz. Söylesek bile sonuç alamıyoruz. Çünkü karşımızda bizi, söylediklerimizi ciddiye alan kimse yok. Patronlar, müdürler ya isteklerimizi keyfi gerekçelerle geçiştiriyorlar. Ya da bizi "ister çalış, ister çalışma" diye işten atmakla tehdit ediyorlar. Onların karşısında kendimizi çaresiz ve güçsüz hissediyoruz. İşten atılmaktan çekindiğimiz için de kölece çalışmaya katlanıyoruz. Sokaktaki işsizlere bakıp "buna da şükür, hiç değilse bir işim var çalışıyorum" diyerek kendimizi avutmaya çalışıyoruz.

Oysa kölelik bizim kaderimiz değil. Oysa biz sandığımızdan çok daha güçlüyüz. Bir düşünelim; dünyada iğneden ipliğe, demirden kömüre herşeyi biz işçiler üretiyoruz. Yani yaşamak için gerekli herşey bizim ellerimizden çıkıyor.

Yani bizler, yani işçiler üretmeyi bıraktığımızda hayat durur. Biz çalışmazsak patronların cebine para akıtan sömürü çarkları dönmez. Yani bizim gücümüz, üreten sınıf olmamızdan gelir. Ama bu gücümüzü tek tek kişiler olarak kullanamayız. Tek kişi bütün fabrikayı, bütün üretimi durduramaz. Bunun için bütün işçilerin birlikte davranması gerekir. Bunun için de örgütlü olmak gerekir.

Irak halkının büyüyen direnişini destekleyelim!

Irak halkının direnişi gün geçtikçe büyüyor. Kolay bir zafer kazanacağını uman işgalci Amerika hayal kırıklığına uğradı. Irak halkı teslimiyeti değil direnişi seçti.

Amerika Saddam'ın elindeki kimyasal silahları bahane ederek Irak'a saldırmıştı. Irak halkının tepesine haftalar boyunca binlerce ton bomba yağdırıldı. Kentler yerle bir edildi, binlerce sivil Iraklı öldürüldü.

Bugün artık saldırmak için kullandıkları bahanelerin koca birer yalan olduğunu bizzat kendileri söylüyorlar, daha doğrusu itiraf ediyorlar. Esas amaçlarının petrole el koymak, bütün Ortadoğu'ya hakim olmak olduğunu bütün dünya biliyor.

Irak halkı da Amerika'nın neden ülkesini işgal ettiğini çok iyi görüyor. Kitle imha silahları masalına da, Amerika'nın Irak'a demokrasi ve özgürlük getireceği yalanına da inanmıyor. O nedenle de teslimiyet yerine direnişi seçiyor.

Irak halkının karşısında dünyanın en büyük, en modern ordusu var. Ama bütün bunlar Irak halkına diz çöktürmeye yetmiyor. Çünkü Irak halkının direnişi gücünü haklılığından alıyor. Çünkü Irak halkı haklı olduğuna inanıyor. İşgalci Amerikan askerleri ise Irak'a neden gönderildiklerini bile doğru düzgün bilmiyorlar.

Irak halkı onurlu bir halk. Ve onuruyla yaşamak istiyor. Tıpkı Filistin halkı gibi. O yüzden de her türlü bedeli ödemekten çekinmiyor, işgalcilere karşı ölümüne direniyor.

İşgalci Amerikan ordusu bu soylu direniş karşısında her gün biraz daha batağa saplanıyor. Çaresiz kalıyor. Çaresiz kalmaya da mahkumdur. Irak halkı eninde sonunda bu zorbaları, bu işgalci katil sürüsünü yurdundan kovacaktır. Amerika ne kadar katliam yaparsa yapsın, Irak halkını yenmeyi başaramayacaktır. Tıpkı yıllar önce Vietnam'da olduğu gibi.

Türkiye'yi yönetenler en başından beri Amerika'nın yanında yer aldılar. Amerikan uşağı olduklarını bin kere ispatladılar. Son olarak mecliste onaylattıkları tezkereyle Irak'a asker gönderme yetkisi aldılar. Ama asker gönderemediler. Amerika Türkiye'den asker istemekten vazgeçtiği için hevesleri şimdilik kursaklarında kaldı. Eğer Amerika izin vermiş olsaydı, bugün Irak'ta Amerikan askerlerinin yaptığı katliamları Türkiye'nin göndereceği askerler yapacaktı.

Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak Amerika'nın Irak'a saldırısını hiç onaylamadık. Yüreklerimiz ülkesini ve çocuklarının geleceğini işgalcilere karşı korumaya çalışan, bunun için direnen Irak halkı için attı. Yetersiz de olsa sokaklara çıkarak Amerika'yı ve öteki işgalcileri lanetledik, "Yaşasın halkların kardeşliği!" diye haykırdık.

Türkiye şimdilik Irak'a asker göndermiyor. Ama bu Irak'taki savaşın bittiği anlamına gelmez. Tersine Irak halkının bizim desteğimize şimdi daha çok ihtiyacı var. Irak halkına yapacağımız en büyük yardım ise ülkemizdeki Amerikancı sermaye egemenliğine karşı militan mücadeleyi yükseltmektir. "Amerikan uşağı hükümet istifa!", "Hükümetin asker gönderme yetkisi iptal edilsin!", "Emperyalistlerle yapılmış açık gizli tüm anlaşmalar geçersiz sayılsın!", "Katil Amerika, Ortadoğu'dan defol!" ve "Türkiye'deki tüm Amerikan ve NATO üsleri kapatılsın!" talepleriyle ayağa kalkmalı, bu zorbalara meydanın boş olmadığını göstermeliyiz.

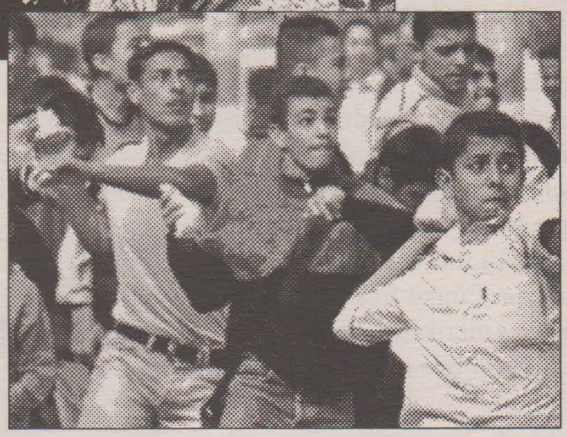
İşçi arkadaş;

Susmak işgale ortak olmaktır. Bugün susarsan yarın çocuklarına vereceğin onurlu bir cevabın olamaz. Susmak yoksulluğa, açlığa, baskıya, sömürüye, vahşete davetiye çıkarmaktır. Susmak, yarınki daha büyük saldırıların da hedefi olmayı kabul etmek demektir.

Emperyalist işgale suç ortaklığı yapmak istemiyorsak mücadeleyi yükseltelim. Tepkilerimizi sokağa eylemlerle taşıyalım. Amerikan emperyalizmine ve onların işbirlikçilerine karşı bulunduğumuz her alanda işgale hayır seslerini yükselterek Irak halkının yalnız olmadığını gösterelim!

DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDA BARBAR SÖMÜRÜCÜLER SALDIRIYOR, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKLAR DİRENİYOR!

Bolivya'da, Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da, Güney Kore'de Kolombiya'da ve ABD'de ve daha pek çok yerde emekçiler aynı düşmana karşı seslerini yükseltiyorlar. Henüz istenilen düzeyde olmasa da Türkiye'de sömürü politikalarına ve Amerika'nın Irak'ı işgal etmesine karşı eylem ve tepkiler yaşanıyor. Savaşa, sefalete ve sömürüye dayalı barbar kapitalizm varoldukça emekçiler ve ezilen halklar da direnmeye devam edecekler.

İşte Bolivya halkı, İMF reçetelerine ve ABD'nin çıkarlarına karşı canı pahasına direndi. Günler süren grev ve gösteriler sonucu istediğini kazandı, Amerikan uşağı devlet başkanı istifa edip Amerika'ya kaçtı. 80'dan fazla emekçinin ölümü pahasına kazanılan bu başarı, henüz başlangıçtır.

Filistin halkı Hitler'i aratmayan Kasap Şaronlar'ın iktidarındaki İsrail'e karşı yıllardır kahramanca direniyor. İsrail siyonizmi her gün, her saat ölüm kusuyor ama yine de direnişi bitirmeyi, halkın mücadelesini ezmeyi başaramıyorlar- başaramayacaklar.

Irak halkı özgürlüğü, onuru ve geleceği için işgalci güçlere karşı direniş bayrağını her geçen gün daha da yükseltiyor. Ne katliamlar, ne baskılar ne de pervasız şiddet ırak halkının direnişini teslim almaya yetmiyor. Çünkü onlar özgürlüğe giden yolun direnişten geçtiğini biliyorlar. Boyun eğmektense direnerek ölmeyi tercih ediyorlar.

Bizler ise işçiyi, emekçiyi ezen sömürü ve soygun politikalarına karşı doğru düzgün sesimizi çıkartmıyoruz. Ve suskunluğumuzun bedelini çok ağır bir biçimde ödüyoruz. Mesela son 6 ayda ihracatta, sanayide bir büyümeden bahsediliyor. Yani, son 6 aydır biz daha çok üretmiş, daha çok çalışmışız. Ama son 6 aydaki bu büyümeden payımıza düşen ücretlerin daha da düşmesi, tensikatlar, yeni zamlar ve vergiler olmuş. Baskıların artması, hak alma mücadelesine daha fazla saldırı olmuş.

Bundan bir süre önce İzmit'te hakları için direnen Pirelli-Ekolaks işçilerinin direniş çadırları polis tarafından yıkıldı. İşçiler gözaltına alındı, dövülüp hastanelik edildi. Bayrampaşa'da çorap işçileri haklarını istedikleri için polisin vahşi saldırısına maruz kaldılar. Eskişehir'de Paşabahçe Cam Fabrikası işçilerinin direnişleri de polis baskısı altında devam ediyor. Çorlu ve Çerkezköy'de çeşitli fabrikalarda sendikalaşma mücadelesi veren işçilerin direnişleri de patron-polis saldırılarından nasibini aldı. Yanı başımızda Kıraç'ta kurulu olan Teknik Empirme işçileri de direnişlerini jandarmanın saldırı ve gözaltı tehditleri altında sürdürüyorlar.

Ama ne kadar saldırsalar da nafile. Direnişler arttıkça haramilerin saltanatı sarsılıyor, kanlı yüzleri daha da açığa çıkıyor. Direnişler yaygınlaşıp güçlendikçe, işçi ve emekçiler, emperyalist işgal altındaki halklar daha bir güvenle, daha bir cesaretle karşı koyuyorlar.

Zafer bu direnişlerin açtığı yoldan gelecek. Zafer, özgürlükleri, hakları için bedel ödemeyi göze alan milyonlarca emekçinin ortak eseri olacak. Türkiyeli işçi ve emekçilerin işgal ortaklığına, artan kapitalist saldırılara karşı daha kararlı ve militan bir şekilde örgütlü mücadeleye atılmak dışında bir seçeneği yoktur.

Bakırcılar-Pirinççiler, Birlik ve Mermerciler sanayi siteleri...

Haramidere'de haramiler saltanat sürüyor!

Beylikdüzü'nde kurulan Bakır ve Pirinççiler, Birlik ve Mermerciler sanayi sitelerinin yer aldığı bölge İstanbul'un önemli sanayi merkezlerinden birini oluşturmaktadır. Bölge metal, tekstil, plastik başta olmak üzere mobilya, mermer, kimya gibi pek çok alanda üretim yapan yüzlerce fabrikada çalışan binlerce işçiyi içerisinde barındırmaktadır. Ağır çalışma koşulları ve düşük ücretlerle işçiler için tam bir sömürü cehennemini andırmaktadır.

Haramidere'de sömürü çarkları sefalet üretiyor!

Eski ticaret yolu üzerinde kurulmuş olan Haramidere, ismini bir zamanlar yol kesen, haraç toplayan haramilere yataklık yapmasından almaktadır. Eskiden kervanları, halkı soyan haramilerin yerini ise bugün işçilerin kanını emen yeni haramiler, patronlar almıştır.

Dün haraç toplayan, kan döken haramilerle bugünkü patronlar arasında hiçbir fark yoktur. Fabrikaların büyük çoğunluğunda iş güvenliği ve sağlıklı çalışma koşulları için alınmış hiçbir önlem yoktur. Ortalama ücretler asgari ücret düzeyindeyken sömürü ise azami düzeydedir. Birçok yerde sigorta dahi yapılmamaktır. Sendikalı olan işyeri sayısı ise birkaçı geçmemektedir.

İşçilerin ve bölge halkının ezici çoğunluğunu Anadolu'nun çeşitli illerinden buraya göç etmişlerdir. Önemli bir kısmı genç olan işçilerin yaşamları iş ile ev niyetine yaşadıkları gecekonduları arasında mekik dokumakla geçmektedir. Mahalleler kışın çamur deryası içinde yüzmekte, su, elektrik, ulaşım gibi alt yapı hizmetlerinden en alt düzeyde yararlanmaktadır.

Haramiler güçlerini örgütlülüklerinden alıyorlar

Üç sanayiinin tam kesiştiği yerde BEYSİAD (Beylikdüzü Sanayici ve İş Adamları Derneği) kuruludur. Haramiler çetesi BEYSİAD, yaklaşık olarak 150 fabrika ve işletmede örgütlü bulunmaktadır. Sanayiinin belli başlı patronları örgütlü bir tarzda hareket ederek sömürü ve soygunu daha pervazsız bir şekilde sürdürmektedirler. BEYSİAD kodamanları işçi ücretlerinden, çalışma koşulları ve iş saatlerine kadar birçok şeyi birlikte belirlemekte ve uygulamaktadır. İş arayan bir işçi hangi fabrikaya başvurursa vursun, hep aynı koşullarla karşılaşmakta, seçme şansını daha en başta yitirmektedir.

Patronların örgütlü, işçilerin ise örgütsüz olduğu yerde sömürü daha da ağırlaşmaktadır. Birçok fabrikada sigortasız işçi çalıştırılmasına, kaçak elektrik kullanılmasına vergi kaçırılmasına karşın Çalışma Bakanlığı, elektrik idaresi, maliye gibi devletin ilgili kuruluşlarının denetimi sadece göstermelik düzeyde kalmaktadır.

BEYSİAD' ın en temel kuruluş amacı, işçilerin bilinçlenmesinin ve örgütlenmesinin önüne geçmek, onları bölüp parçalamaktır. Çünkü onların en büyük korkusu işçilerin bilinçlenmesi, örgütlenip hakları için mücadele etmeye başlamasıdır. Bu nedenle öncü, devrimci işçilere tahammülleri yoktur. Onlara karşı baskıyı elden bırakmamakta, sistematik bir karalama kampanyası yürütmekte, en küçük bir hareketlenmede özel rüşvetlerle besledikleri jandarmayı fabrika kapılarına yığmaktadırlar. Zira haramiler, sopa olmaksızın işçilerin vahşi sömürü koşullarına mahkum edilemeyeceğini çok iyi bilmektedirler.

Haramilerin saltanatını yıkmadan rahat yüzü yok!

İşçiler, kardeşler!

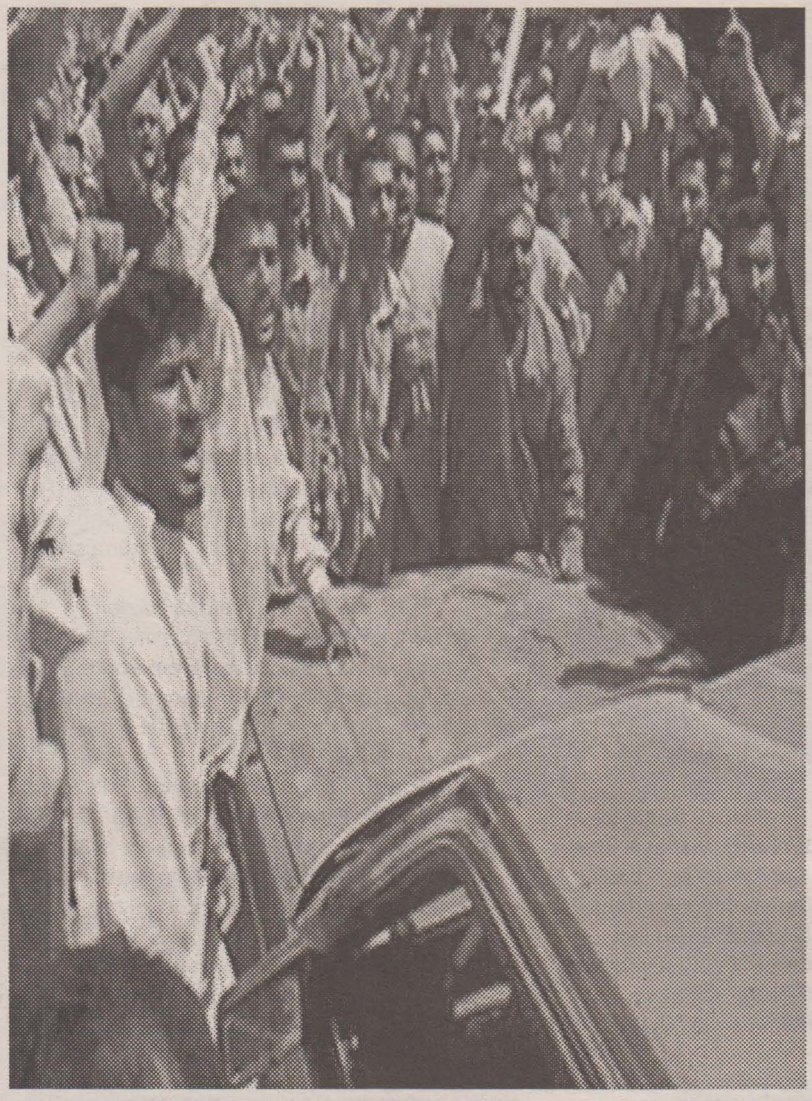
Her birimiz karnımızı doyurmak için yaşadığımız topraklardan kopup buralara geldik. Gece gündüz demeden ağır işlerde çalışıyoruz. Canımız çıkıncaya kadar çalışmamıza rağmen, patronlar sudan bahanelerle işimize son veriyorlar. İyi kötü, kolay zor demeden başka bir iş bakıyoruz. Gün yüzü görmeden yıllardır çalışıyoruz. Peki elimize ne geçiyor? Karnımız yine aç, üstümüz yine açık. Sırtımızdaki kambur büyürken soframızdaki ekmek giderek küçülüyor. Hiç bir sosyal güvencemiz yok. Çalışmamak bizim için ölüm demek. Ama çalıştığımızda bu durum değişmiyor mu? Rahat bir nefes alabiliyor muyuz? Geleceğe güvenle bakabiliyor muyuz? Hayır! Bugün açlıktan ölmesek bile, sefalet ücretleri ve ağır çalışma koşulları altında yavaş yavaş ölüyoruz... İş cinayetlerine kurban gidiyoruz... Sağlıksız çalışma ve yaşam koşulları ömrümüze kefen biçiyor.

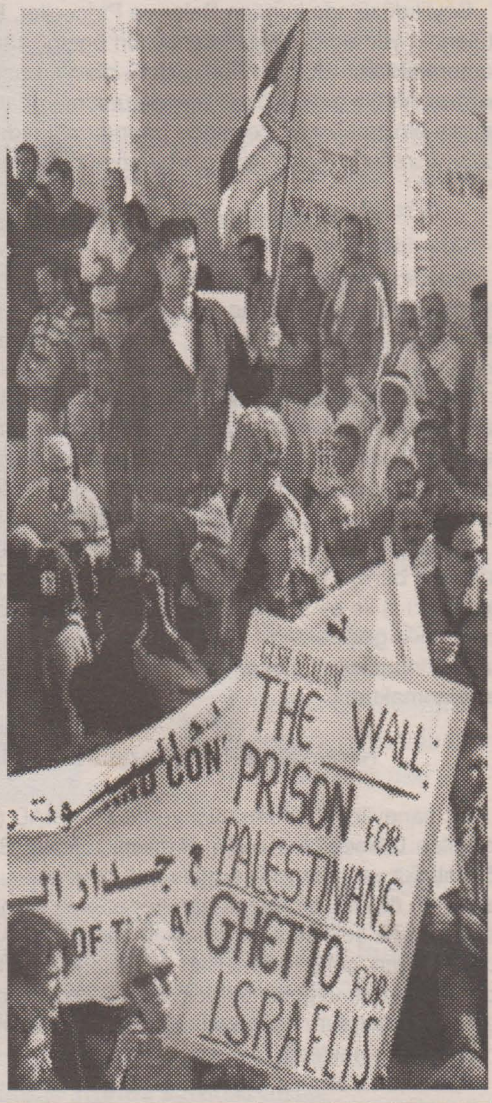
Tüm zenginlikleri yaratan bizler beslenme, barınma gibi en temel ihtiyaçlarımızı dahi karşılayamıyorken, asalak patronlar ise tüm zenginliklerin üzerinde sınırsızca tepiniyorlar. Bizler sefalet içinde yaşarken onlar bizlerden çaldıklarıyla sefahat sürüyorlar. Emeğimiz, kanımız onların sofralarına meze oluyor.

Bütün bunları az çok hepimiz biliyor ve görüyoruz. Ama çözüm nedir diye sormuyoruz. Çoğumuz "bu işler zor değişir" deyip boyun eğiyoruz. Bir kısmımız ise kuru hayallerin peşinden sürüklenmeyi, lotoya, totoya umut bağlamayı tercih ediyor. Biz böyle yaptığımız için haramiler her geçen gün daha fazlasını istiyor.

Kardeşler, çözüm ellerimizdedir. Çözüm biziz; sensin, benim, ötekidir. Çözüm bizim örgütlü gücümüzde, kararlı mücadelemizdedir. Ya bu tek ve gerçek çözüm için bir adım öne çıkacağız. Ya da her geçen gün daha beter koşullara mahkum olacağız. Ya onların sömürü, soygun, zulüm ve talan düzeni ya işçilerin iktidar olduğu bir düzen. Ya sefalet içinde çöküş ya onurlu ve özgür bir yaşam. Emeğimizin karşılığını almak, insanca yaşamak için haramilerin saltanatını yıkalım!

Emperyalistler ve siyonistler yenilecek!

Zafer direnen halkların olacak!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 87 ● Fiyatı: 200 000 TL ● Kasım 2003 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ● EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Mat. / İST